

# A 16 éves szücsstanonc borzalmas öngyilkossága a sineken

**Délután biciklicsengőt lopott, elfogták, — este a sinekre feküdt — A vásárhelyi vonat kettészelle Szögi Mihály testét**

(A Délmagyarország munkatársától)  
A Kálvária-uti vasúti átjáró és a rendezőpályaudvar közötti vonalszakaszon, a 100-as számú örház közelében, tegnap este 10 óra tájban borzalmas öngyilkosságot követett el egy 16 esztendőes szücsstanonc. A gyermek a Szegedről induló

**vásárhelyi személyvonat elé feküdt és halálra gázoltatta magát.**

Az öngyilkosságot csak reggel fél 6 óra tájban fedezte fel a vasúti őr, aki azonnal jelentést tett a rendőrségnek.

Az öngyilkos gyermek, Szögi Mihály, a Rosmann-féle szücsüzletnek volt a tanulója. Pénteken délután Szögi, aki szénvedélyes biciklista volt, Reitzer László kereskedő kerékpárjával

**levette a csöngőt és a dinamót.**

Reitzer az esetről jelentést tett a rendőrségnek, de még a délután folyamán sikerült megtudnia, hogy a tettes Szögi Mihály volt. Elfogta a tanulót és felvitte a rendőrség központi ügyeletére. Az ügyeletes rendőrtiszt jegyzőkönyvet vett fel az esetről, azután hazaküldte a fiút azzal, hogy majd idézést kap, ugyanakkor az édesanyját is behívják.

Szögi Mihály nagyon megijedt és sirva ment el a rendőrségről. Felült a gépére, azonban már nem tért vissza az üzletbe, haza sem mert menni, hanem megindult a Kálvária-uccán lefelé, a vasúti sinek felé. Hosszu ideig barangolt a környéken, míg végre elhatározta magát és hozzálatott öngyilkosságának keresztülviteléhez.

Tíz óra felé járhatott az idő, sötét éjszaka volt, úgy, hogy senkinek sem tűnt fel a sineken sirva babráló fiú. A vasúti átjárótól pár száz méternyire állott meg. Gépét a magas töltés oldalára fektette. Még arra is gondja volt, hogy a kerekeket lelakatozza és a lakat kulcsát papírba csomagolva a zsebébe dugja. Ezután levetette kabátját, összehajította és ráletette a biciklire, majd sapkáját is mellé helyezte. Ami ezután történt, az a legborzalmasabb.

Szögi Mihály

**ingujjban, fődellen fõvel ráfeküdt a sinekre.**

Ugy helyezkedett el, hogy dereka pontosan az egyik sín fölött volt. Hogy ebben a helyzetben meddig kellett várni a vonatra, azt nem lehet tudni. Tíz órakor feltűnt a messzeségből a vágató vonat. Szögi Mihály, a 16 esztendőes gyerek, akinek délután megtetszett egy idegen holmi, behunyta a szemét és a következő pillanatban

**a mozdony hatalmas kerekkel végigságuldottak a testén.**

A mozdonyvezető az egész tragédiából semmit se látott. Szögi Mihály nem sikoltott, nem kiabált.

Reggel fél 6 órakor Agyótt Ferenc pályafő végighaladt a sinek mellett és megpillantotta a derékban kettészelt holttestet. A leletről azonnal

jelentést tett a rendőrségnek, ahonnan a rendőrbizottság szállott ki.

Ugyanabban az időben, amikor a pályafő fedezte az öngyilkosságot, a rendőrségben megjelent Szögi Mihály Fodor-telep 71. szám alatt lakó nyugalmazott vasutas és bejelentette, hogy gyermeke, Szögi Mihály szücsstanonc, 16 éves, erős, vállas, jól megtermett fiú, este óta nem jelentkezett. El sem tudja képzelni, mi történhetett a fiával, aki mindezideig a legjobb, a legszofogadóbb gyermek volt. A rendőrségen mást nem tudtak mondani az apának, minthogy a fiú előző nap egy kereskedő géperől elvitte a dinamót és emiatt ki is hallgatták...

Amikor a bizottság kiszállt a helyszínre, akkor derült ki, hogy Szücs Mihály súlyosan megbántotta magát a tolvajlásért. A tiszt orvos megállapította, hogy

**a vonat kerekkel kettészelték a fiút.**

Mindkét kezét is levágta a vonat. Ez valószínűleg úgy történt, hogy Szögi Mihály az utolsó pillanatban görcsösen belekapaszkodott a sínbe.

A bizottság intézkedésére a holttestet beszállították a törvényszéki orvostani intézetbe.

## Egy román vonaton kifosztották Tompá Gyula szegedi ügyész családját

(A Délmagyarország munkatársától)  
Dr. Tompa Gyula szegedi ügyész és családja a nyári hónapokat Brassóban töltötte. Szegedre érkezett jelentések szerint az ügyész családja néhány nap előtt kellemetlen kalandon ment keresztül. Tompa Gyuláné Miklós nevű nyolcadik gimnazista fiával augusztus 12-én Brassóból Kolozsvárra utazott. Visszafelé jövet a koffereket az ülések alá helyezték, azután a két ülést összehúzták és lefekték, hogy biztosítsák magukat a vasúti tolvajok ellen. El sem mertek aludni, nehogy időközben kilopják a kupéból a csomagokat. Már ekkor is feltűnt nekik a vonat takarítója, aki félóránként benézett a szakaszba és ezt azzal magyarázta, hogy figyeli, nem történt-e valami baj.

Hajnali felől tájban azután dr. Tompa Gyuláné és fiát elnyomta az álom. Reggel, amikor nehézműködés felébredtek, ijedten vették észre, hogy az értékes ruhaneműiket és ékszereiket tartalmazó kofferok eltűntek. Tompa Miklósnak hiányzott a pénztárcája is, amiben a vasúti jegyek és az utlevelek voltak. Azonnal fellármázták a vonatot, hívták a kalauzt, aki kijelentette,

hogy semmit sem látott. A következő állomáson Tompáék jelentést akartak tenni a lopásról, de a vonatvezető megakadályozta őket a leszállásban. Így csak Brassóban tehettek feljelentést. Brassó előtt a szakaszban megjelent a kalauz és átadta a pénztárcát az utlevelekkel és a jegyekkel együtt azzal, hogy a tárcát a folyosón — találta.

Brassóban Tompáék úgy tették meg a feljelentést, hogy a tettesek valószínűleg a takarítóval szövetkezett kalauz és a vonatvezető voltak. Tompáék kára 2000 pengő.

## A Fall Rivers 6:0-ra kikapott Bécsben

(Budapesti tudósítónk telefonjelentése.) Bécsből jelentik: Az Európában turázó amerikai csapat, a Fall Rivers ma Bécsben játszott a WAC-cal és 6:0 (2:0) arányban súlyos vereséget szenvedett a remek összjátékkal dolgozó bécsi csapattól.

tökéletes tisztességtudással. Határozottan szimpatikus volt. Csak akkor kezdett nem tetszeni, mikor arra tért át, hogy ő keresztény újságíró volt és ezt nagy pátozzsal mondta. Nyilván nem tudta, hogy én rohadt kereszténynek vagyok minősítve. Elővettem a pénztárcámat és azt mondtam neki: átnyujtva a rám eső összeget:

— Én nem bánom, fiam, akármilyen volt, de azt már megírtam egy esztendővel ezelőtt, hogy újságírónak be nem ajánlom. Se konstruktív, se destruktív.

Szemmel láthatóan meg volt sértve, de csak egy pillanatig. Erőt vett magán és összetett kézzel könyörgött.

— Napszámosnak tessék valahova beajánlani. Vállalok én minden munkát a pusztán kenyérért. De ha azt se adnak, akkor nincs más választásom: vagy meghalni, vagy megint bűnbe esni.

Nagy probléma a megtérő bűnös, nálam okosabb emberek is megakadnak rajta. Majd elcsináltam magam vele együtt. De hát hol vegyek szegénynek napszámosi állást?

— A városi főkertész felvehetne, ha akarna. Ajánlottak is hozzá, de még egy protekció kellene. Pár sor írást ha tetszenék...

Örültem, hogy a kezembe adta a mentőkővet. Megírtam a pár sort a főkertész urnak és odaadtam a megtér embernek. Mingyárt meg is bántam. Mert Oszkár megint fönthangon vette a szót és úgy szavalt, mint egy népszónok.

— Megnéltőztatik látni, hogy megszolgálom én ezt még a hazának a bennem levő értékekkel.

Az én városomban, Félegyházán szintén ismerik a kis-kunok a hazafi szót, hogy ne ismerék. De azt tartják, hogy amelyik ember nagy hazafi, az elől át kell menni az ucca másik oldalára, mert az kötelező, részeges, garázda, bicskás. A kis-kunokat alighanem a kortések ismertették meg valamikor a hazafiság fogalmával.

Lenyeltem a pillanatnyi rossz érzésemet és bárságosan kezet fogtam Oszkárral.

Aznap késő este feküdni akartam, mikor Oszkár

felvert a lakásomon. A főkertész ur hajlandó felvenni, de szeretné, ha valami illetékes állna a háta mögött. Ez, meg ez. Az Isten szerelmeért, írjak annak is pár sort, de most, rögtön, hogy ő már reggel megkezdhesse a becsületes életet. Mert különben: vagy a halál, vagy a bűn.

Borzasztó előnyük van ezeknek a börtönviselt embereknek a becsületes szegények felett. Száz becsületes szegényt elküld az ember, de a megtér csirkefogó erkölcsi terrorának áldozatul esik. Éjszakánként idején, halálos fáradtan megírtam az ajánlólevelet az illetékesnek, aki közismert a jó szívről. Megírtam neki, hogy semmit se tudok arról, akit ajánlok. Csak azt, hogy elesett ember, aki fel akar kelni.

Másnap megint a lakásomon keresett fel Oszkár. Nagyon boldogan és nagyon szerényen. Csak a cselédétől küldött be egy csokor rózsát. Bizonyosságul annak, hogy az illetékes szíve is megégett rajta. Nagyon meghatott ez a rózsacsokor.

A rózsacsokor még el se hervadt, mikor a meghatottságom már elmúlt. Oszkár levelet írt. Hálától csorgó és benne valami bizalomtól csepegtő. Hogy nem is kerti munkásnak osztotta be a főkertész ur, az Isten áldja meg, hanem irodistának. De ő úgy érzi, többre termelt. Arra kéri méltóságomat, hogy ajánljam be a budapesti rádióhoz Szóts Ernő önméltóságánál, akivel, mint tudja, barátságban vagyok. Vagy Rózs Rózsó urnál, a Magyar Hírlap főszerkesztőjénél.

Hát erre a levélre már akkor se feleltem volna, ha ráérttem volna.

Egy hét múlva új levél jött. Kétségbeesett és kétségbeesett. Oszkárnak most már van kenyer, de nincs ruhája és cipője. Nem mehet az emberek közé, mert rongyos embert nem fogad be a társadalom. Neki postafordultával pénz kell, mert különben nincs más választás, mint stb.

Lá néhány embert tudok itt a környéken, aki

nek az összeg nem lett volna nagy, de az én kaszámban summa. Tizenötöde a havifizetésemnek és van egy-két szegényem, aki számot tart rá. De hát azok még nem voltak becsukva. Ne mondhasa ez az Oszkár, hogy a társadalom visszakergette a bűnbe. Megmentem a társadalom becsületét, a fene álljon bele. Fogcsikorgatva, de elküldtem Oszkárnak a pénzt. Legalább nem nyavalyog rajtam többet, azt biztosra vettem. T. i. azt ígérte, hogy részletekben vissza fogja fizetni.

Többet csakugyan nem láttam Oszkárt. Oda voltam szabadságon s mikor hazakerültem, vagy tíz napig beteg feküdtem Szatymazon.

Azon közben keresett a hivatalomban, mint utólag referáltak, egy nagyon rendesnek látszó, jóra való öreg ur. Azt mondta, hogy valami szélhámosnak a körme közé került s arról szeretne velem beszélni. Elküldték azzal, hogy beteg vagyok.

Másnap egy jól öltözött, pirosképű, nagyon izgatott fiatalember keresett. Oszkár volt. Ennek is megmondták, hogy beteg vagyok.

Harmadnapra megtörtént a gyilkosság. Arra gondoltam, mikor hirt hallottam róla, hogy ha beszélhetek a két emberrel, talán nem árul el szegény Faragó Gizella szegény kis fia. De hát így akarta az Ananké.

Tegnap asszonyírásu levelet kaptam valahonét messziről, most idegen országból.

— Uram, — olvasom a kuszált sorokból — én csak az ön nevét ismerem Szegedről, bocsásson meg, hogy önt zavarom. A menyasszonya vagyok. Kőszegi Oszkárnak s ismerőseim azt mondják, hallották a rádióban, hogy Oszkár agyonlőtt egy asszonyt. Kérem, azonnal tudassa velem, mi történt.

Most már csak Faragó Gizellát sajnálom, Oszkár nem. Ugy látom, Oszkáról, aki a társadalom áldozatának állítja be magát, soha és sehol nem lett volna szalonna.